



12/05/2024

ד' באייר תשפ"ד

**הורים ומשפחות שכולות, קהילה יקרה, תלמידים ותלמידות אהובים,**

**הילדים שקמו זה עתה, בטקס, מתוך הקהל, וקראו את דברי הנופלים, נותנים ביטוי לעובדה הנוראה כי השכול מהלך ביננו. השנה, מצאנו את עצמנו מכינים את טקס יום הזיכרון תשפ"ד, כשבמהלך ההכנות מגיעות ידיעות על נופלים נוספים. מעולם לא היה לנו יום זיכרון בהתהוות, שכול מתמשך ולא נגמר. בעוד אנו חוצבים את שמותם של מי שמסרו נפשם, בלוחות האבן של בתי הספר, ובבתי העלמין, עולים בעזה על מטענים. זה עתה כוסו קברים חדשים ושוב הבוקר נפתח ב"הותר לפרסום". עדיין אנו מונים את הנופלים/ות, של המלחמה המתמשכת - 1533 חיילים/ות, אזרחים/יות 1294 הורים שכולים, 248 אלמנות, 520 יתומים ו132 חטופים/ות. לכל איש יש שם, בית, הורים, משפחה, חברים ובכולנו הלב נשבר ורסיסיו יוצרים מועקה קבועה, מתמשכת. קולם זועק מתוכנו, מתוך ליבנו - לב כולנו שיושבים כאן יחד, ברגעים אלה.**

**"מאז השבעה באוקטובר, כתב דוד גרוסמן, " אני חושב על האנשים שהצילו חיים. חלפנו על פניהם בשגרה, ברגעים הקטנים של הרחוב. ואז פתאום ברגע אחד הם הוזנקו מתוך היום יום המוכר והבנאלי. אחד המבחנים הקשים ביותר שעמד בהם אדם. מבחן חיים ומוות." ובאמת, ראינו אותם יוצאים, בלי לשאול, בלי לעצור, בלי לחשב או לדאוג לטובות הנאה, בהקרבה עצמית מוחלטת למען הכלל, למען עם ישראל. איזו גבורה קדושה. "הנה מוטלות גופותינו, שורה ארוכה ארוכה, "כתב חיים גורי, על מלחמה אחרת, והבנה כאובה מחלחלת שאולי זו בעצם אותה המלחמה, מלחמה אחת ארוכה, מלחמה שנמשכת לאין קץ. עולה המחשבה שאולי הפורענות קשרה נפשה בנפשותינו ולעולם נצטרך לחיות כאן מתוך דריכות עליונה ונכונות מתמדת למלחמה. אנחנו שואלים איך אפשר לקום אחרי שהיינו בתהומות המחשכים?**

**"האמת היא" אומר אב שכול שאיבד את לאור בנו ב 7.10 ב"נובה", "שבין הרגעים של העשייה, אני מרגיש את הריקנות ואת החוסר הגדול. יש המון כאב, בצורות שלא הכרתי בחיים, והכרתי כאב. הוא כל הזמן מהדהד, לפעמים חלש ולפעמים חזק מאוד ואפילו כל כך חזק שאפשר להיות רק בזה. " אנחנו, נמשיך לחבק ולהחזיק אתכם, כמו כעת, כשאתם, בני המשפחות השכולות, יושבים ביננו, נמשיך לחבק ולהחזיק, לסייע ככל הניתן נוכח הכאב העצום והבלתי נתפס. בד בבד אבל נשאל גם את עצמנו איזה בני אדם נהיה?**

**כי מולם, ובשמם עלינו להישבע כי לא ננוח ולא נשקוט עד שנדע כי אנו חיים ומובילים את עצמנו באופן שמוקיר את הקרבתם של יקירינו. כי לצד העוצמה האדירה של הכוח הצבאי הלוחם שתמיד נידרש לקיימו, אין לנו קיום כאן אם לא נתחייב לשמור על עוצמת כוחנו הפנימי, על החיבור ביננו על בסיס ערכי ברור ומשותף של מדינה יהודית ליברלית ודמוקרטית, הבית הלאומי של העם היהודי כולו, על כל גווניו ועמדותיו, כפי שידענו לחיות, כפי שחרתו על דגלנו מייסדי המדינה האהובה שלנו, אלה שהקימו את הבית הזה. החיבור העמוק ביננו, בני העם היהודי בארצו כפי שזה בא לידי ביטוי בצבא העם בנגמ"שים, בסיירות ובגדודים. כפי שזה התגלה בבת אחת בקרב המתנדבים והמתנדבות בחברה האזרחית כולה, שפתחו את בתיהם, שיצאו לסייע למפונים בצפון ובדרום, לחקלאים, למשפחות החטופים, לחלשים ולזקנים ובכל מקום שנדרש.**

**מתוך אותה החובה וגם הזכות נמשיך לגדל ולהצמיח מתוכנו לאורם ועל אותו בסיס ערכי את מנהיגי הדור הבא, אלה שאצלם המלחמה תהיה תמיד האפשרות האחרונה. "הלוואי ויום יצמח מתוך סופה גועשת. הלוואי ולא תאבד לעד המתנה, הלוואי ועוד נשב בצל התאנה."**